

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci, projednal ve veřejném zasedání konaném dne 26. července 2018 v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Bohuslava Miervy a soudců JUDr. Lenky Konrádové a JUDr. Vladimíra Sedláčka odvolání obžalovaného **Josefa V.**, narozeného xxx v xxx, proti rozsudku Okresního soudu v Šumperku ze dne 15. listopadu 2017, č. j. 3 T 225/2014–1379, a rozhodl

takto:

Z podnětu odvolání obžalovaného Josefa V. se podle § 258 odst. 1 písm. b), odst. 2 trestního řádu napadený rozsudek **zrušuje** ve výroku o vině v bodě 14/, v celém výroku o trestu, jakož i ve výroku o náhradě škody učiněném podle § 228 odst. 1 trestního řádu ve vztahu k obžalovanému Josefu V. a poškozené Lesní společnosti Ledeč nad Sázavou, a za splnění podmínek uvedených v § 259 odst. 3 písm. a) trestního řádu se obžalovaný Josef V. **nově uznává vinným** v bodě 14/ dílčím útokem pokračujícího zločinu krádeže podle § 205 odst. 1, odst. 4 písm. c) trestního zákoníku tím, že v přesně nezjištěné době, pravděpodobně od 30. 12. 2013 mezi 12.50 a 17.30 hodinou, v katastrálním území Herálec–Zdislavice, okres Havlíčkův Brod, vlevo od pozemní komunikace č. 1/34, ve směru z Humpolce na obec Havlíčkův Brod, okr. Havlíčkův Brod, mezi obcemi Rozkoš a Skála na volně přístupné účelové komunikaci sloužící jako vjezd do lesa odcizil před lesním porostem ze skládky dřeva 30 m³ dřevní hmoty – kulatiny smrku v délkách 5 m jakosti 3A, čímž přivodil Lesní společnosti Ledeč nad Sázavou se sídlem Ledeč nad Sázavou, Hrnčíře 2, škodu ve výši 76.500 Kč,

a za to, jakož i za dílčí útoky tohoto pokračujícího zločinu krádeže pod body 1/–13/, které zůstaly nedotčeny, **se nově odsuzuje** podle § 205 odst. 4 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **3 (tří) roků**.

Podle § 84 trestního zákoníku za podmínek uvedených v § 81 odst. 1 trestního zákoníku se výkon uloženého trestu **podmíněně odkládá** za současného vyslovení **dohledu**.

Podle § 85 odst. 1 trestního zákoníku se stanoví zkušební doba na **4 (čtyři) roky**.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu se obžalovanému Josefu V. **ukládá** povinnost zaplatit na náhradě škody poškozené Lesní společnosti Ledeč nad Sázavou, Hrnčíře 2, částku ve výši 229.500 Kč.

Podle § 229 odstavec 2 trestního řádu se poškozená Lesní společnost Ledeč nad Sázavou, Hrnčíře 2, **odkazuje** se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

V ostatních výrocích zůstává napadený rozsudek **nezměněn**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem rozhodl Okresní soud v Šumperku tak, že obžalovaného Josefa V. uznal vinným ze spáchání zločinu krádeže podle § 205 odst. 1, odst. 4 písm. c) trestního zákoníku v bodech 1/–11/ ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, kterého se dopustil tak, jak je popsáno v bodech 1/–14/ skutkové věty napadeného rozsudku.
2. Za toto protiprávní jednání soud prvního stupně obžalovanému uložil podle § 205 odst. 4 trestního zákoníku trest odnětí svobody v trvání tří roků, přičemž podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1, § 84 trestního zákoníku byl výkon uloženého trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání čtyř roků a současně se nad obžalovaným vyslovuje dohled. Soud prvního stupně dále obžalovaného zavázal, aby společně se spoluobžalovaným Janem Š. nahradil poškozené společnosti Kloboucká lesní, s. r. o., škodu ve výši 79.775 Kč a 61.635 Kč a dále se spoluobžalovaným Josefem S. zavázal obžalovaného nahradit škodu společnosti Opavská lesní ve výši 29.640 Kč, Ivanu T. 31.731 Kč, společnosti Uniles, a. s., škodu ve výši 77.000 Kč, Vlastimilu K. škodu ve výši 26.400 Kč, obci Hačky škodu ve výši 68.145 Kč, Jaroslavu K. škodu ve výši 60.000 Kč, obci Dolany škodu ve výši 52.500 Kč, společnosti TAGROS, a. s., škodu ve výši 47.582 Kč a obžalovaný V. byl sám dále zavázán nahradit škodu Lesní společnosti Ledeč nad Sázavou ve výši 306.000 Kč. Soud prvního stupně pak podle § 229 odst. 2 trestního řádu poškozené Klobouckou lesní, s. r. o., Opavskou lesní, a. s., Ivana T., obec Hačky, společnost TAGROS, a. s., se zbytkem jejich nároku na náhradu škody odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.
3. Shora uvedený rozsudek nenabyl právní moci, neboť byl napaden včas podaným odvoláním obžalovaného. Nejprve je možno konstatovat, že spoluobžalovaný Jan Š. si nepodal odvolání, a proto bylo ve vztahu k tomuto obžalovanému již pravomocně rozhodnuto, a dále je možno konstatovat, že spoluobžalovaný Josef Š. si sice podal odvolání, nicméně ještě než bylo nařízeno veřejné zasedání odvolacím soudem, vzal své odvolání obžalovaný zpět. Proto tedy odvolací soud projednával pouze odvolání obžalovaného Josefa V. Obžalovaný prostřednictvím svého obhájce uvedl, že odvolání podává jak do výroku o vině, tak do výroku o trestu a rovněž do výroku o náhradě škody. Odvolatel nejprve uvedl, že v současné době se jedná o přezkoumání druhého rozhodnutí nalézacího soudu, neboť první rozhodnutí odvolací soud v neveřejném zasedání zrušil a soudu přikázal, aby náležitě doplnil dokazování tak, aby mohl řádně na základě

doplňeného dokazování rozhodnout. Dle názoru odvolatele soud prvního stupně v napadeném rozsudku a předcházejícím řízení ničeho z pokynu odvolacího soudu nesplnil a rozhodl tak, jak je uvedeno, a proto odvolání je směřováno do všech výroků.

4. Z procesního hlediska odvolatel vytýká nesprávné hodnocení důkazů ve smyslu § 2 odst. 6 trestního řádu a porušení práva obžalovaného na spravedlivý proces, a to i přesto, že odvolací soud ve zrušujícím usnesení nalézacímu soudu přikázal, jak by měl ve věci postupovat. Provedené a zjištěné důkazy neodůvodňují závěr soudu, že jednání obžalovaného popsané ve skutkové větě výroků o vině naplňuje všechny znaky skutkové podstaty zločinu, kterým byl uznán na vinu. Naopak provedené důkazy vyvracejí, že by obžalovaný popsanými jednáními naplnil znaky skutkové podstaty. Řada pochybností nebyla hodnocena v jeho prospěch, ale naopak v jeho neprospěch a tím došlo k porušení zásadní zásady trestního práva, tedy zásady *in dubio pro reo*.
5. Soudu prvního stupně je vytýkáno, že v rozsudku nejsou dostatečně odůvodněny všechny rozhodné skutečnosti podstatné pro posouzení věci. V tomto ohledu je rozsudek dle názoru odvolatele nepřezkoumatelný, neboť v řadě případů jsou výpovědi obžalovaných a svědků soudem prezentovány neobjektivně a v neprospěch obžalovaného. Dle názoru odvolatele v napadeném rozsudku nejsou uvedené důkazy hodnoceny tak, aby bylo možno objektivně posoudit, jaké skutkové a právní úvahy vedly soud k rozhodnutí o vině obžalovaného, včetně hodnocení jednotlivých důkazů. Dle názoru odvolatele pak konstatování, že se obžalovaný doznal, aniž by bylo blíže toto doznání konstatováno, není správné, neboť z provedeného dokazování je zřejmé, že se obžalovaný V. ke konkrétním skutkům nedoznal. Doznal pouze to, že od obžalovaného Š. nakupoval dřevo z uvedené oblasti, kde byla celá řada jiných skládek dřeva. Soud dle názoru odvolatele účelově zkresluje v neprospěch obžalovaných odcizené množství dřeva tak, aby toto množství odpovídalo výpovědím poškozených. Tento postup je zcela nedůvodný a v rozporu se zásadou objektivní pravdy. V této souvislosti odvolatel poukazuje na to, že nelze učinit závěr o tom, že obžalovaný odcizil dřevo na konkrétní skládce, když poškozený takové množství uvádí, které nemohl obžalovaný jednou soupravou odvést, a to za důkazní situace, kdy měl jet pouze jednou soupravou nebo naopak množství, které neodpovídá kamerovým záznamu z mýtné brány. V této souvislosti pak poukazuje na absurdnost, která má plynout v bodě 6/ napadeného rozsudku, kdy z kamerového záznamu z mýtné brány je prokazatelné, že je vezeno zcela jiné dřevo, než je uvedeno ve výroku, a kdy znalec podává znalecké posouzení domněnkou v tom, že dřevo bylo předem rozřezáno na délky zachycené kamerovým záznamem, přičemž bylo odcizeno dřevo v plné délce.
6. K uloženému trestu obžalovaný namítá, že se soud nedostatečně zabýval povahou celé věci a zejména tím, že obžalovaný měl důvěru ve spoluobžalovaného Š. a jeho komplice, že tito prodávají dřevo. I svědci J. a další, kteří s V. pro dřevo jezdili, neměli žádných pochybností o tom, že se jedná o nekalou věc, neboť vše probíhalo standardně tak, jak byli zvyklí z ostatních bezproblémových případů.
7. Při stanovení náhrady škody pak soud nepostupoval podle zásad trestního práva, neboť i znalec, který vypracoval posudek ve věci, upozorňoval na rozpory v označení odcizených věcí, tedy dřevní hmoty a jejich množství ve vztahu k možnostem převozu této hmoty obžalovaným.
8. Za podstatnou skutečnost pak odvolatel považuje i prokazatelné rozpory v důkazech zajištěných na místě činu a při následném zajištění důkazů v místě jeho bydliště. V této souvislosti odvolatel poukazuje na otisk spodku opěrné hmoty stabilizačního ramena návěsu, kdy je prokázáno, že návěsy obžalovaného mají kulaté spodky opěrné plochy, kdy na místě trestného činu byl získán důkaz čtvercové plochy a Policie ČR vzala jako důkaz účasti obžalovaného čtvercový otisk získány u traktorového nakladače stojícího na jeho pozemku. Toto odvolatel poukazuje za zcela jasný důkaz, že tohoto skutku se obžalovaný nemohl dopustit. Odvolatel opakovaně konstatuje, že jedním ze základních znaků skutkové podstaty zločinu, pro který byl uznán na vinu, je jednak jeho úmysl odcizit věc a jeho vědomost, že nakupuje věc, ke které nemají obžalovaní Š. nebo S.

žádné právo potřebné k prodeji dřeva, dále pak hodnota věci a individualizace odcizené věci tak, aby bylo postaveno najisto, jaká věc byla odcizena. Na toto pak navazuje další podstatná věc, a to je výše škody. Dle názoru odvolatele jsou zásadní rozpory v individualizaci odcizené věci, tedy dřevní hmoty, rozpory jsou v délce, průměru, množství a kvalitě odcizené dřevní hmoty. Dle něj nelze vinu postavit na tom, že odcizená věc je určena pouze druhově, například konstatováním, že došlo k odcizení smrkové dřevní hmoty. V tomto okamžiku odvolatel poukazuje na rozdíly pod bodem 6/, 8/, 9/, 10/ a 11/ výroku o vině. Dle jeho názoru se soud prvního stupně s uvedenými námitkami nevypořádal, ač se těmito měl zabývat i z pokynu odvolacího soudu. Dle názoru odvolatele tak měl soud prvního stupně postupovat jednoznačně v souladu se zásadou in dubio pro reo.

9. Dále pak odvolatel poukazuje zejména na závěry ve vztahu k bodu 6/, neboť zcela zjevně pochybnosti hodnotí v neprospěch obžalovaných. Znalec totiž konstatuje jednoznačně rozpor mezi tvrzením poškozených o sortimentu dřeva a záznamem z mýtné brány. Tento rozpor soud nehodnotí a ani se s tím nevypořádává.
10. Odvolatel opět poukazuje na skutečnost, že soud interpretuje jeho vyjádření jako doznání, což však není z jeho vyjádření naprosto zřejmé. Odvolatel uvádí, že s k trestné činnosti nedoznává a opakuje, že dřevo kupoval v dané lokalitě a že se tam pohyboval.
11. Odvolatel dále poukazuje na výpověď svědka J. a polemizuje s jejím obsahem a způsobem hodnocení této výpovědi soudem prvního stupně. Stejně tak polemizuje s hodnocením, respektive nehodnocením stop zajištěných na místě činu.
12. Odvolatel opět poukazuje na skutečnost, že soud interpretuje jeho vyjádření jako doznání, což však není z jeho vyjádření naprosto zřejmé. Odvolatel uvádí, že se k trestné činnosti nedoznává a opakuje, že dřevo kupoval v dané lokalitě a že se tam pohyboval.
13. Odvolatel dále poukazuje na výpověď svědka J. a polemizuje s jejím obsahem a způsobem hodnocení této výpovědi soudem prvního stupně. Stejně tak polemizuje s hodnocením, respektive nehodnocením stop zajištěných na místě činu. Opětovně poukazuje na zajištěné stopy kulaté opěry a na hranatou opěru, respektive stopu zajištěnou na místě činu. Odvolatel dále poukazuje na to, že z Jesenicka, Mohelnicka, Olomoucka, Šumperska vozil dřevo, které není předmětem projednávání z hlediska možných krádeží a proto způsob, který obžalovaný zvolil, je dle něj zcela běžný. Poukazuje se i na to, že spoluobžalovaný Š. označil jednoho muže jako Martina H., který měl mít na krádežích účast.
14. Dále odvolatel namítá, že se soud prvního stupně nezabýval kvalitou odcizovaného dřeva a nevycházel z výpovědi svědka J. Následně pak odvolatel na straně 9 a následujících v odůvodnění podaného odvolání hodnotí provedené důkazy ve vztahu k jednotlivým bodům výroku o vině. Závěrem pak odvolatel navrhuje, aby odvolací Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci, rozhodl, že se napadený rozsudek Okresního soudu v Šumperku sp. zn. 3 T 225/2014-1379 ze dne 15. 11. 2017 zrušuje a obžalovaný Josef V. se zprošťuje obžaloby, nebo aby napadený rozsudek byl zrušen a vrácen nalézacímu soudu k novému projednání a následnému rozhodnutí.
15. V rámci veřejného zasedání obhájce obžalovaného odkázal na písemně vypracované odvolání založené ve spise, poukázal i na argumenty uváděné v prvním podaném odvolání, zdůraznil pak podstatné body a učinil i shodný návrh.
16. Obžalovaný se v rámci odvolacího řízení nevyjádřil, neboť bylo veřejné zasedání konáno na jeho žádost v jeho nepřítomnosti, a to poté, co se k této možnosti vyjádřily přítomné strany.
17. Zmocněnec poškozeného uvedl, že vše bylo prokázáno a odkázal tak na učiněné nároky na náhradu škody.

18. Přítomná krajská státní zástupkyně uvedla, že nalézací soud se vypořádal s problematikou náležitým způsobem, postupoval v intencích zrušujícího usnesení, dokazování doplnil a korigoval skutková znění, pokud jde o odcizené dříví a jeho množství. Postupoval v souladu se zásadou in dubio pro reo. Nechyboval ve své činnosti a postupoval v souladu se všemi zásadními zásadami trestního řízení, použil i zásadu formální logiky. Pokud uznal obžalovaného vinným tak, jak je to uvedeno v rozsudku, pak bylo postupováno souladně s výsledky důkazního řízení. Není zde důvod pro vyhovění procesnímu návrhu obhájce obžalovaného, aby byl obžalovaný zproštěn v plném rozsahu. Není zde důvod, aby bylo přisvědčeno argumentům uvedeným v odvolání, a proto závěrem krajská státní zástupkyně navrhovala zamítnout odvolání obžalovaného jako nedůvodné.
19. Po poradě senátu pak bylo odvolacím soudem zopakováno dokazování, a to předložením k nahlédnutí listiny na č. l. 755 až 757, což jsou protokoly ze záznamů mytných bran. Krajská státní zástupkyně do těchto listin nahlédla. Obhájce ani zmocněnec poškozeného pak nepožadovali nahlédnutí. Po takto zopakovaném dokazování strany setrvaly na svých závěrečných návrzích.
20. Krajský soud na podkladě podaného odvolání ve veřejném zasedání podle § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal zákonost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku týkajících se obžalovaného, jakož i správnost postupu řízení, které jím předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, přičemž je možno konstatovat, že nebyly shledány takové vady nevytýkané, které by mohly mít vliv na správnost výrokové části napadeného rozsudku. Na základě tohoto postupu dospěl odvolací soud k závěru, že odvolání obžalovaného je zčásti důvodné.
21. V první řadě je možno konstatovat, že v předchozím postupu řízení, a to zejména po vrácení věci k novému projednání a rozhodnutí a doplnění dokazování ze strany soudu prvního stupně, nebyly zjištěny takové přetrvávající a podstatné procesní vady, jaké má na mysli ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu. Pokud obhajoba v tomto směru měla některé připomínky, pak je nutno ze strany odvolacího soudu konstatovat, že tyto nebyly hodnoceny odvolacím soudem jako důvodné.
22. Dokazování bylo soudem prvního stupně provedeno v rozsahu potřebném pro zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to ve smyslu § 2 odst. 5 trestního řádu. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku, okresní soud se v zásadě se všemi provedenými důkazy vypořádal a hodnotil je po pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu ve smyslu § 2 odst. 6 trestního řádu, a to s výjimkou ve vztahu k bodu 14/ výroku o vině. Odůvodnění napadeného rozsudku pak v zásadě vykazuje větší kvality než odůvodnění prvního rozsudku v pořadí, neboť se zde okresní soud snažil ke každému bodu výroku o vině shrnout provedené důkazy a své úvahy. Nicméně ve vztahu k bodu 14) nebylo provedeno hodnocení důkazů důsledně, o čemž bude zmíněno dále. Z provedeného hodnocení je pak možno uzavřít, že soud prvního stupně skutková zjištění opřel o tyto důkazy a je zřejmé, z čeho tedy bylo vycházeno a jak se soud vypořádal s případnými rozpory.
23. Pokud se týká odvolacích námitek, pak je možno konstatovat, že obhajoba poměrně široce polemizuje se způsobem hodnocení provedených důkazů ze strany soudu prvního stupně a sama přidává do svého hodnocení skutečnosti, které obžalovaný procesním způsobem v rámci hlavního líčení neuváděl. V tomto směru proto odvolací soud považuje za nutné se vyjádřit k jednotlivým 14 bodům výroku o vině napadeného rozsudku. Soud prvního stupně k bodům 1/ a 2/ výroku o vině rozvádí prováděné důkazy a své úvahy na straně 17, přičemž odvolací soud se s těmito úvahami a závěry zcela ztotožňuje. Je nutno zdůraznit, že pokud se týká sortimentu zboží, v tomto případě pak toto je jednoznačně dokladováno vyjádřením poškozených a s ohledem na závěry znalce a na možnosti odvozu odcizeného dřeva pak byly korigovány počty kubických metrů a rovněž tak i ceny oproti obžalobě. Soud prvního stupně se tedy zcela správným způsobem vyrovnal ve prospěch obžalovaného V., jakož i obžalovaného S. s důkazní situací. V

žádném případě nelze hovořit, že by ve vztahu k těmto bodům obžalovaný V. svou trestnou činnost popíral, skutkově se doznal a k těmto důvodům se vyjadřoval i spoluobžalovaný, dnes již odsouzený, Jan S. v rámci hlavního líčení na č. l. 907.

24. Pokud se týká bodu 3/ výroku o vině, pak zde je opět možno poukázat na závěry soudu prvního stupně na straně 17, je možno konstatovat, že po skutkové stránce se obžalovaný doznal, což je patrné z hlavního líčení na č. l. 896. Jednoznačné doznání je pak ze strany spoluobžalovaného Josefa Š., přičemž soud prvního stupně upravil oproti obžalobě i hodnotu odcizeného dřeva.
25. Pokud se týká bodu 4/ výroku o vině, pak okresní soud správně poukazuje na doznání obou obžalovaných, tedy V. i Š. Obžalovaný V. se opět skutkově doznal a pokud v tomto směru odvolatel, tedy obžalovaný, ale prostřednictvím svého obhájce uvádí, že popíral odcizení tohoto konkrétního dřeva, pak je nutno poukázat zcela jednoznačně na č. l. 896, kde je zaznamenána výpověď obžalovaného V. v rámci hlavního líčení. Obžalovaný zde uvedl, že neví, z jakého místa přesně vezl topolové dřevo, vezl tak 22 m³. Dřevo mu prodal Š. Spoluobžalovaný Š. se pak jednoznačně doznal, což je zřejmé z jeho výpovědi na č. l. 897 spisu. Opět zde soud prvního stupně snížil oproti obžalobě jak množství, tak hodnotu odcizeného dříví. Ve vztahu k bodu 4/ pak odvolací soud dodává, že pokud obhajoba namítala nesprávné hodnocení důkazů spočívající v tom, že soud vycházel ze stopy na místě činu, kde byla zajištěna hranatá stopa, přičemž obžalovaný měl na obou automobilech, se kterými jezdil kulaté podpěry, pak zde odvolací soud jednoznačně konstatuje, že tato hranatá stopa byla zjištěna právě v protokole o ohledání místa činu ve vztahu k bodu 4/, což je patrné z č. l. 405 a fotografie č. 3. Tato skutečnost pak nemá žádný podstatný význam s ohledem na doznání obžalovaného Š. a v podstatě skutkového doznání obžalovaného V. Proto tuto námitku nemohl odvolací soud v žádném případě akceptovat. I zde je možno učinit závěr, že soud prvního stupně upravil v bodech 3/ a 4/ své závěry o množství a hodnotě odcizeného dřeva ve prospěch obžalovaných. Odvolací soud pak konstatuje, že sice v rámci hlavního líčení spoluobžalovaný, dnes již odsouzený, Š. určitým způsobem měnil svou výpověď, nicméně tuto změnu nedokázal věrohodným způsobem vysvětlit. Z výpovědi tehdy obžalovaného Š. pak je zcela zřejmé, že V. vyhotovoval fiktivní faktury a dodací listy, tedy fiktivní podklady k odcizovanému dřevu, nabádal spoluobžalovaného Š., aby se v případě kontroly představoval cizím jménem, aby tak bylo ztíženo dohledání původu dřeva a z tohoto je zcela jednoznačně nutno dovodit, že to byl obžalovaný, který věděl o tom, že při těchto kontaktech dochází k odcizování předmětného dřeva.
26. Ve vztahu k bodu 5/ je možno zcela odkázat na hodnocení provedených důkazů soudem prvního stupně na straně 17 odůvodnění napadeného rozsudku. Závěry soudu prvního stupně jsou zcela logické.
27. Pokud se týká bodu 6/ pak opět soud prvního stupně správně uvádí, že se spoluobžalovaný Š. doznal, obžalovaný V. uvádí, že neví. Pokud je zde namítáno, že měl obžalovaný vézt jiný sortiment, než který byl udáván poškozeným, pak s tímto závěrem se nelze ztotožnit, neboť z fotografie na č. l. 936, která je součástí znaleckého posudku, je zřejmé, že automobil MAN je naložen dřevem prakticky na maximální možnou míru, přičemž poškozený uváděl, že mu bylo odcizeno pouze 17,5 m³. Navíc je zde zřejmé, že pokud se týká krátkého čtyřmetrové či pětmetrového dřeva, tak to je naloženo pouze nahoře, přičemž při pohledu na spodní část nákladu není patrné, že by i zde byl sortiment dřeva v pětmetrových či čtyřmetrových rozměrech. Je tedy zřejmé, že ve spodní části byly naloženy smrky, respektive smrkové dřevo tak, jak je uváděno poškozeným a toto bylo doloženo dalším dřevem, o jehož původu se bohužel nepodařilo ničeho dalšího zjistit. Proto odvolací soud ve vztahu k bodu 6/ výroku o vině nemohl přiznat odvolacím námitkám žádnou důvodnost.
28. Pokud se týká dalších bodů 7/, 8/, 9/, 10/ a 11/, pak zde je možno opět odkázat na odůvodnění soudem prvního stupně a jeho hodnocení na straně 18. Opětovně lze ze strany odvolacího soudu zdůraznit, že spoluobžalovaný Š. se k tomuto jednání doznal, v podstatě usvědčuje obžalovaného

V., který se doznal skutkově, případně uváděl, že si to nepamatuje. Ve vztahu k bodu 8/ pak uvedl, že nic neřezal, tedy žádný zámek, nicméně svědek J. potvrzuje přerezáni zámku na závoře. V bodě 8/ pak opět soud prvního stupně vycházel ve prospěch obžalovaného z hlediska množství a hodnoty odcizeného dřeva. Stejně tak učinil i ve vztahu k bodu 11/. Hodnocení soudem prvního stupně pak odpovídá i fotodokumentaci a dalším provedeným důkazům. Odvolací soud ve vztahu k těmto bodům rovněž nemá žádné připomínky.

29. Pokud se týká bodů 12/, 13/ a 14/ pak se tato trestná činnost týká poškozeného, a to Lesní společnosti Ledec nad Sázavou. V bodech 12/ a 13/ je důkazní situace naprosto jasná. Obžalovaný připouští, že na těch místech byl, ale uvedené dřevo koupil od svědka K. Tento svědek však nepotvrdil verzi obžalovaného a sám odmítl jako svědek vypovídat, a to po předložení kupních smluv. Množství odcizeného dřeva pak v bodech 12/ a 13/ bylo upraveno ve prospěch obžalovaného, a to na základě dalších provedených důkazů, zejména fotodokumentace a znaleckého posudku a stejně tak byla upravena i hodnota odcizeného dřeva.
30. Ve vztahu k bodu 14/ pak odvolací soud dospěl k závěru, že pouze ve vztahu k tomuto bodu je nutno učinit určité korekce, neboť není prokázáno, že by obžalovaný odcizil uvedené množství dřevní hmoty, tedy 60 m³. Obžalovaný ve vztahu k tomuto bodu připustil, že na místě byl, ale naložil pouze jednu řůru a tato výpověď obžalovaného pak nebyla vyvrácena žádným z provedených důkazů. I záznamy z mýtných bran hovoří pouze o průjezdu jediného vozidla (č. l. 755 až 757) a proto bylo nutno korigovat závěry soudu prvního stupně, neboť ten, ačkoliv na straně 19 odůvodnění napadeného rozsudku k bodu 14/ uvádí pouze důkazy zajištěné k vozidlu MAN. Z neznámých důvodů v popisu skutků uvádí množství odcizeného dřeva 60 m³, což prakticky není možné tak, jak se k tomu vyjadřoval znalec a tak, jak byly činěny korekce i v ostatních bodech na základě znaleckého posudku. Proto odvolací soud na základě provedených důkazů a doplnění dokazování, respektive zopakování důkazu, a to protokolu o použití mýtných bran snížil množství odcizené dřevní hmoty ze 60 m³ na 30 m³, což odpovídá i tomu, kolik obžalovaný veze v bodech 12/ a 13/, kde použil obě dvě vozidla ve stejnou dobu. Vzhledem ke snížení množství dřevní hmoty pak byla snížena i celková způsobená škoda na polovinu, tedy na výši 76.500 Kč.
31. Lze tedy učinit závěr, že i ve vztahu k bodu 14/ bylo postupováno ve prospěch obžalovaného a na základě důkazů, které byly v rámci řízení před soudem provedeny. Za dané situace je tedy možno učinit závěr, že skutkové závěry nalézacího soudu doplněné odvolacím soudem jsou odpovídající obsahu provedených důkazů a odvolací soud za této situace má za to, že v celém komplexu je možno závěry důkazního řízení označit jako zcela zákonné, správné, odpovídající všem zákonným hlediskům pro posuzování důkazní situace, učiněné závěry jsou v souladu se zásadami formální logiky a nelze v žádném případě hovořit o tom, že by závěry soudu byly v rozporu s obsahem provedených důkazů. V tomto směru pak i změna, která byla provedena soudem odvolacím ve prospěch obžalovaného neměla žádný vliv na právní kvalifikaci jednání obžalovaného, neboť byl upraven pouze jeden dílčí útok pokračujícího zločinu krádeže podle § 205 odst. 1, odst. 4 písm. c) trestního zákoníku. Užitou právní kvalifikaci je tak možno považovat za zcela přílehavou a zákonnou.
32. Pokud se týká uloženého trestu, pak je dle názoru odvolacího soudu trest uložený obžalovanému Josefu V. nutno hodnotit jako zcela přiměřený, zejména výchovný a odpovídající všem skutečnostem, které se berou v potaz ve smyslu § 38 a následujících trestního zákoníku. Uloženy trest odnětí svobody v trvání tří roků se zkušební dobou na čtyři roky za současného vysloveného dohledu není možno považovat za trest nepřiměřeně přísný ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu, naopak je to trest zcela přiměřený a odpovídající jak rozsahu páchané trestné činnosti, tak i osobě obžalovaného. V této souvislosti je možno poukázat na skutečnosti zmiňované soudem prvního stupně.

33. Pokud se týká výroku o náhradě škody, pak zde v souvislosti s úpravou dílčího útoku pod bodem 14/ musel odvolací soud korigovat i povinnost obžalovaného V. ve vztahu k poškozené Lesní společnosti Ledec nad Sázavou a proto byla povinnost obžalovaného k zaplacení náhrady škody ponížena o tu část, kterou odvolací soud vypustil v rámci skutkové věty. Obžalovaný tak byl zavázán zaplatit společnosti Ledec nad Sázavou škodu v celkové výši 229.500 Kč a poškozená společnost pak byla se zbytkem svých nároků odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.
34. Ze všech uvedených důvodů proto rozhodl odvolací soud tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení:

I. Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

II. Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat

- a) nejvyšší státní zástupce ve prospěch i v neprospěch obviněného
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Príslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b/1 a)-l) nebo § 265b/2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Olomouc 26. července 2018

JUDr. Bohuslav Mierva v. r.
předseda senátu